

LBRIS

We know
books

Catherine Hapka

Cronicile
CAILOR
Elska

Ilustrații de Ruth Sanderson

Traducere din limba engleză
de Diana Trăncuță

 Booklet
fiction | 2025

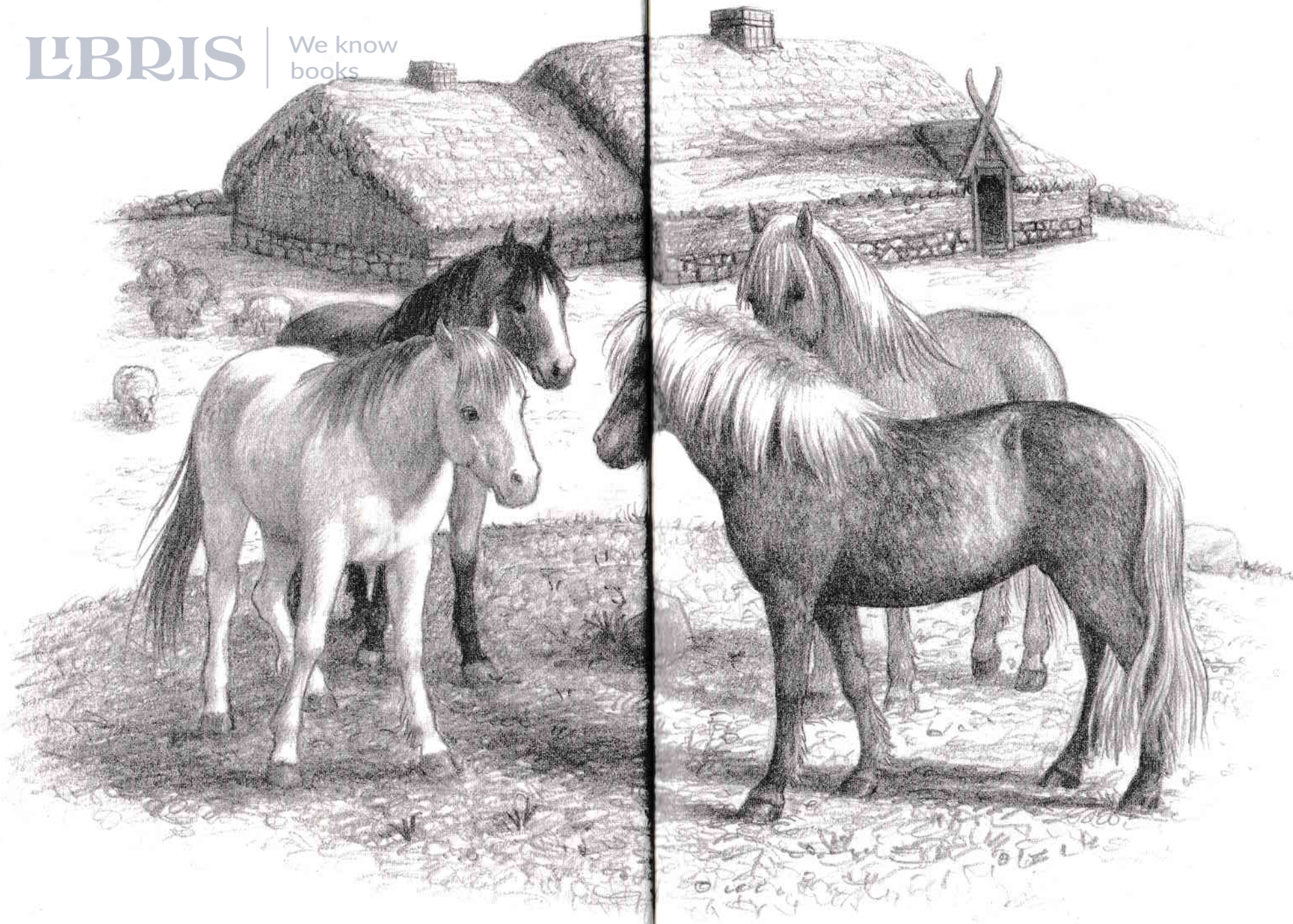
CUPRINS

1. Islanda, circa 1000 d.Hr.	11
2. La fermă	25
3. Trei ani și jumătate mai târziu	33
4. În gospodăria lui Alfvaldr	43
5. Du-te-vino	51
6. Vremea dresajului	59
7. <i>Rettir</i>	65
8. O reuniune și un accident	71
9. Salvarea	77
10. Acasă	85
Anexă	95

LBRIS

We know
books

„O! Dacă oamenii ar ști ce alinare este
pentru cai o mână ușoară...”

– din *Black Beauty*, de Anna Sewell

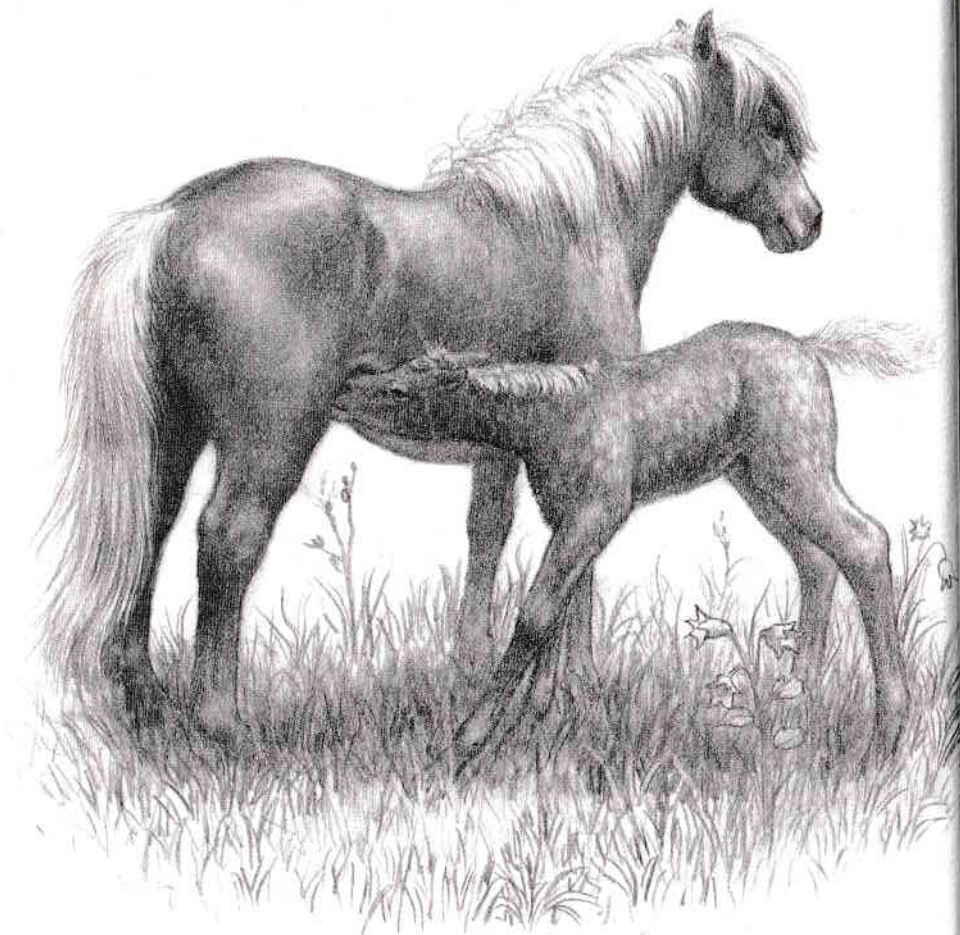

Islanda, circa 1000 d.Hr.

Numele meu este Elska. Așa mă strigă oamenii, deși în primele luni de viață nu știam nimic despre oameni.

M-am născut la început de vară, într-o fâneață plină de flori. Prima mea amintire e atingerea soarelui cald pe spatele meu. Nu știam pe-atunci, dar vara, în Islanda, soarele strălucește mai bine de douăzeci de ore în fiecare zi. Mama mea, Silfra, s-a ridicat în picioare la doar câteva clipe după ce am venit pe lume. M-a îmboldit cu botul ei catifelat. Mirosul ei m-a învăluit și m-a făcut să mă simt în siguranță.

Picioarele mele lungi zvâcneau. Le simțeam noi și stranii. Le-am mișcat, încercând să deslușesc rostul lor. Într-un final, mi-am proptit picioarele din față, iar pe cele din spate le-am pus sub mine. Am împins și m-am ridicat. M-am clătinat și aproape am căzut, dar

apoi mi-am găsit echilibrul. Stăteam pe picioarele-mi tremurânde. Coada stufoasă îmi flutura în urmă, iar urechile îmi tresăreau la auzul sunetelor din noua mea lume. Am făcut ochii mari, încercând să înțeleg lucrurile pe care le vedeam. Miresme surprinzătoare îmi gâdilau nările.

Mama m-a îmboldit iar cu botul, aproape trântindu-mă. Mi-am dat seama că mi-era foame. I-am cercetat corpul până când am găsit locul potrivit. Am supt laptele cald ce-mi umplea stomacul. Curând, am fost sătulă, ceea ce m-a făcut tare somnoroasă. Mi-am lăsat picioarele să se prăbușească sub mine și am adormit chiar înainte să ating pământul.

Când m-am trezit, m-am ridicat și am supt iar. Simțeam viața pulsându-mi în tot corpul și am întors privirea de la mama mea. Am observat alte creaturi în apropiere: cai, la fel ca mine.

Curioasă, am încercat să fug spre ei, dar m-am împiedicat și m-am prăvălit pe burtă. Mama s-a amuzat.

— Răbdare, micuțo, mi-a zis ea. În curând, vei zbura ca vântul.

Înțeleapta Silfra avea dreptate. În câteva ore, alergam și mă jucam de parcă făcusem asta dintotdeauna. Ceilalți m-au primit în herghelie.

L-am cunoscut pe Bergelmir, armăsarul din herghelie și tatăl meu. Am cunoscut și o iapă tânără pe nume Leira; pe mama ei bătrână și răbdătoare, Irpa; o iapă dulce, pe care oamenii o strigau Tyrta, mai mare decât mine cu doar câteva zile; și un mânz jucăuș, cu blană cu pete, pe care-l chema Tappi. Tappi a fost cel care mi-a arătat prima oară mersul în *tölt*¹. Știam deja cum să merg la trap și să galopez. Puteam și să merg la pas, deși făceam asta rar – era prea lent, când aveam atâtea de făcut și de văzut! Când l-am văzut prima oară pe Tappi, el se mișca diferit. Picioarele îi zburdau sub el, un-doi-trei-patru, în vreme ce capul și spatele îi erau drepte și semețe.

Am galopat după el, curiosă.

— De ce ți se mișcă picioarele așa? l-am întrebat, dornică să aflu.

El și-a ridicat genunchii mai sus, dându-se în spectacol în timp ce făcea *tölt* în jurul meu.

— Toți caii din ținutul ăsta știu să meargă așa, mi-a spus. Se numește *tölt* și asta ne deosebește de toate celelalte animale.

— De unde știi atâtea despre asta? l-am întrebat. Nu ești cu mult mai mare decât mine.

¹ Termen folosit pentru a descrie un tip de mers al calului, în patru timpi, foarte lin, caracteristic rasei islandeze (n. trad.).

— Mi-a spus mama mea, Perta, a zis Tappi. Ea e cea mai bătrână iapă din herghelie. Știe tot!

I-am studiat cu atenție picioarele. Apoi m-am străduit să mă mișc în același fel. După câteva încercări, am reușit. Mergeam în *tölt*! În scurt timp, îmi venea firesc, ca și cum aș fi respirat. Picioarele din spate se întindeau, câte unul pe rând, împingându-mă înainte. Picioarele din față se ridicau și se arcuiau, dându-mi avânt. Un-doi-trei-patru, un-doi-trei-patru, din ce în ce mai repede. Era distractiv!

La câteva zile după ce am venit pe lume, restul hergheliei a părăsit fâneața unde m-am născut. Nu mi-a fost greu să țin ritmul, uneori mergând la pas sau la trap, alteori în *tölt* cu Tappi. Am trecut printr-un râu cu apă repede curgătoare, rece și de mică adâncime, care se revărsa din munți într-un șir de cascade. Apoi am urcat un deal abrupt, ierbos și ne-am trezit deasupra unei văi verzi. Pantele erau presărate de creaturi mici care pășteau. Erau albe, cenușii, negre și maro – aproape la fel de multe culori ca în herghelia mea. Mama mi-a spus că acele creaturi erau numite „oi”.

— Împărțim cu ele pășunile în timpul verii, mi-a spus. Toamna, oamenii vin și le strâng, alături de noi.

Nu pricepeam nimic din ce-mi spunea. „Vara”, „toamna”, „oamenii” nu însemnau nimic pentru mine.